

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/33/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2222200872
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2222200872.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, vo veci navrhovateľky: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, proti povinnej osobe: D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, zastúpená advokátom JUDr. Róbertom Bockaničom, Seberíniho 1, Bratislava, o určenie výživného na plnoleté dieťa, o odvolaní povinnej osoby proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 8. decembra 2022, č.k. 10Pc/3/2022-97, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že

- Povinná je povinná platiť výživné na navrhovateľku v sume 260 eur mesačne do rúk navrhovateľky s účinnosťou od 15.03.2022 do 01.07.2023
- Nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 15.03.2022 do 30.11.2022 v sume 1.689,19 eur sa povinnej povoľuje uhradiť v splátkach po 47 eur mesačne do rúk navrhovateľky vždy do 15.-teho dňa v mesiaci, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.
- Vo zvyšku sa žaloba zamietá.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov tohto konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil povinnej osobe povinnosť platiť výživné na navrhovateľku mesačne vo výške 260 eur, ktoré výživné je splatné vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred navrhovateľke (výrok I.), dlh na zročnom výživnom za obdobie od 15.03.2022 do 30.11.2022 v sume 1.689,19 eur, ktoré výživné je splatné vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca predom navrhovateľke spolu s bežným výživným (výrok II.), zároveň určil povinnosť povinnej osobe zaplatiť dlh na zročnom výživnom v mesačných splátkach po 47 eur mesačne tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia (výrok III.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok IV.) a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok V.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že navrhovateľka sa návrhom zo dňa 15.03.2022 domáhala určenia výživného na plnoleté dieťa. Výživné navrhla určiť sumou 150 eur mesačne. Dôvodila, že je študentkou 4. ročníka VŠMÚ v Bratislave, manželstvo rodičov bolo právoplatne rozvedené, ona zostala u otca, ktorý čiastočne hradí jej potreby súvisiace so štúdiom. Časť potrieb si hradí z príjmu z brigád vo firme F. G., H.. Matka ako povinná osoba jej ničím neprispievala. Dňa 19.10.2021 jej zaslala na výživné 15 eur. Náklady sa stále zvyšujú, na ich úhradu nepostačuje príspevok od otca od 150 do 200 eur, ani príjem z brigád od 200 do 250 eur. Jej matka ako povinná osoba je zamestnaná, jej možnosti umožňujú prispievať na výživu svojho jediného dieťaťa. Na pojednávaní uviedla, že žiada, aby súd zaviazal povinnú osobu prispievať na jej výživu mesačne sumou 300 eur. Čo sa týka platieb, matka jej platila od podania návrhu do konca augusta mesačne 15 eur a od septembra zaplatila 3 x 150 eur, pričom v decembri

2022 výživné ešte neuhradila. Povinná uviedla, že navrhovateľka nepreukázala, že aj v akademickom roku 2022/2023 pokračuje v štúdiu v rovnakom študijnom programe. Požadovanú sumu nepovažuje za dôvodnú, neuznáva uplatnený nárok čo do jeho výšky, keď navrhovateľka nepreukázala realnosť výdavkov. Požadovaná výška výživného sa javí byť neprimeranou, nakoľko navrhovateľka tvrdila, že mala príjem z brigád vo výške 200 - 250 eur mesačne a zároveň na jej výživu prispieva otec sumou 150 - 200 eur mesačne. Navrhovateľka má teda k dispozícii sumu pohybujúcu sa v rozmedzí od 350 do 450 eur mesačne. Navrhovateľka tiež nepredložila dôkaz o tom, akú povahu má jej zárobková činnosť, nepreukázala, či pracuje alebo nepracuje v pracovnom pomere a či teda má alebo nemá nárok na výživné. Navyše vidí nepomer aj v tom, že otec jej prispieva 150 až 200 eur a od nej požaduje 300 eur, za primeranú považuje sumu 150 eur mesačne. Je riadne zamestnaná s priemerným mesačným zárobkom 1.683 eur, má spotrebné úvery na bývanie, má aj zvieratá a potrebuje na ne cez 100 eur mesačne. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 65 ods. 3, § 78 ods. 1 zákona o rodine, § 156 CMP. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že manželstvo rodičov navrhovateľky bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda, sp.zn. 17Pc/6/2020 zo dňa 09.10.2020. V čase vyhlásenia rozsudku o rozvoде manželstva navrhovateľka už bola plnoletá. Navrhovateľka študuje na Divadelnej fakulte VŠMÚ Bratislava, o čom predložila súdu potvrdenie, z ktorého vyplýva, že je riadnou študentkou v akademickom roku 2021/2022 v 1. roku štúdia študijného programu Divadelný manažment - denná forma, II. stupeň so štandardnou dĺžkou štúdia 2 roky a do 1. roku štúdia sa zapísala 07.09.2021. Predložila aj potvrdenie že je riadnou študentkou v akademickom roku 2022/2023 v 1. roku štúdia študijného programu divadelné umenie - denná forma, II. stupeň so štandardnou dĺžkou štúdia 2 roky, do 1. roku štúdia sa zapísala dňa 01.09.2022. Výdavky navrhovateľka uviedla súvisiace s uspokojovaním životných potrieb a spočívajúce v nákladoch na štúdium, ktoré sa stále zvyšujú. Mesačne sú vo výške 521,20 eur. Povinná osoba je riadne zamestnaná, má priemerný mesačný zárobok vo výške 1.539,99 eur (je to priemer za 18 mesiacov). Povinnej osobe po odpočítaní výživného vo výške 260 eur z priemerného čistého zárobku zostáva suma 1.279,99 eur, čo je postačujúce na jej živobytie ako aj na platenie úverov. Súd tu poukázal na § 62 ods. 5 veta prvá Zákona o rodine, v zmysle ktorého výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Povinná osoba je teda schopná zaplatiť polovicu výdavkov navrhovateľky, poukazujúc na skutočnosť, že navrhovateľka neplatí výdavky čo do bývania, t.j. zálohu na elektrinu, zálohu na plyn, vodné a stočné, teda súd určil výživné zo strany povinnej osoby vo výške 260 eur. Keďže v takejto výške povinná osoba výživné neuhrádzala, vznikol na výživnom za obdobie od 15.03.2022 do 30.11.2022 nedoplatok vo výške 1.689,19 eur, pričom súd pri výpočte zarátal, že povinná osoba od septembra do novembra 2022 uhrádzala mesačne sumu 150 eur. Poukazujúc na výšku dlhu súd povolil povinnej so súhlasom navrhovateľky zaplatiť dlh na zročnom výživnom v mesačných splátkach po 47 eur. Keďže navrhovateľka žiadala určiť výživné 300 eur, vo zvyšnej časti súd návrh navrhovateľky zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na ich náhradu právo, keďže navrhovateľka mala úspech čiastočný.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podala odvolanie povinná osoba, uviedla, že súd vykonal nedostatočne dokazovanie. V prípade povinnej osoby overil všetky informácie, ktoré na žiadosť súdu predložila. Vychádzal na strane navrhovateľky len z informácií uvedených navrhovateľkou, nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd nezohľadnil, že navrhovateľka v návrhu uviedla nepravdivé informácie. Uviedla, že po rozvoде zostala bývať u svojho otca. Na pojednávaní však uviedla, že nebýva so svojím otcom. Súd nezohľadnil skutočnosť, že navrhovateľka uviedla nepravdivé informácie o svojich príjmoch. V návrhu uviedla, že má mesačný príjem z brigád 200 až 250 eur, na pojednávaní však už uviedla, že má mesačne z brigád 400 až 500 eur. Tiež neuvádzala pravdu keď tvrdila, že jej neprispieva žiadnym spôsobom. Až do septembra 2020 prispievala navrhovateľke čiastkou 100 eur mesačne. Súd vôbec nebral pri rozhodovaní do úvahy skutočnosť, že aj navrhovateľka má okrem práv aj povinnosti voči povinnej osobe ako svojej matke, minimálne z morálneho hľadiska. Súd nezohľadnil skutočnosť, že navrhovateľka je plnoletá, sama sa dobrovoľne rozhodla v decembri 2019 odísť z domu rodičov k svojmu partnerovi. Posledný kontakt navrhovateľky s povinnou prebehol v auguste 2020, aj to za iniciatívy povinnej, odvtedy navrhovateľka nereagovala na žiadne snahy povinnej o kontakt s navrhovateľkou. Navrhovateľka vedela, že povinná osoba sa snažila manželstvo udržať kvôli navrhovateľke, čo sa zmenilo v okamihu, kedy sa dobrovoľne rozhodla navrhovateľka odísť od rodičov. Súd nezohľadnil skutočnosť, že povinná osoba bola bývalým manželom ešte pred podaním žiadosti o rozvod donútená sa z domu odsťahovať a dom zostal manželovi. Bola nútená riešiť v rámci svojich reálnych možností existenčnú otázku v podobe vlastného bývania, kedy musela kúpiť starší rodinný dom a jeho rekonštrukciu bola nútená riešiť úverovým financovaním. Povinná osoba sa reálne pohybuje na hranici možností, kedy príjmy povinnej sú nižšie ako jej výdavky

a to aj bez úhrady výživného. Súd neoveril tvrdenie navrhovateľky, že otec jej prispieva mesačne sumou 200 eur. Súd tiež vychádzal z nesprávneho výpočtu kedy uvádza, že navrhovateľka má mesačne k dispozícii celkovú sumu v rozmedzí od 350 do 450 eur. Na pojednávaní však navrhovateľka uviedla, že má k dispozícii sumu mesačne 600 až 700 eur. Výdavky uviedla, že má cca 450 eur a nemá žiadne výdavky spojené s bývaním alebo chodom domácnosti. Navrhovateľka tak má stále mesačné príjmy vyššie ako mesačné výdavky. V danom prípade nie je možné predpokladať, že na strane otca dochádza k starostlivosti osobnej, alebo k starostlivosti o spoločnú domácnosť, nakoľko navrhovateľka je plnoletá, býva u svojho partnera. Súd dostatočne nepreskúmal a neporovnal schopnosti, možnosti a majetkové pomery oboch rodičov. Tak nevychádzal pri rozhodovaní zo spoľahlivých a úplných výsledkov dokazovania, ako uvádza v odôvodnení predmetného rozsudku. V neposlednom rade uviedla, že ako povinná si plnila svoje povinnosti rodiča po celý čas ich spoločného súžitia, ako aj po dobrovoľnom odchode navrhovateľky zo spoločnej domácnosti výrazne nad rámec bežných potrieb dieťaťa. Vzniknutú situáciu spôsobila sama navrhovateľka svojim dlhodobým nevhodným správaním voči nej ako matke. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vrátil k novému pojednávaniu, alebo aby vo veci rozhodol na základe nových spoľahlivo a objektívne overených skutočností. Žiadala, aby prípadné nové pojednávanie prebiehalo u iného súdu, ako u súdu prvej inštancie, ktorý rozhodoval v pôvodnom konaní. Povinná osoba podala odvolanie aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu, kde okrem skutočností uvedených v jej odvolaní dôvodila ešte, že z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že by navrhovateľka preukázala súdu to, že aj v akademickom roku 2022/2023 je študentkou študijného programu divadelný manažment. Nepreukázala, že v štúdiu 1. študijného programu 2. stupňa vysokoškolského štúdia riadne pokračuje. V prípade, že navrhovateľka nie je študentkou študijného programu divadelný manažment denná forma 2. stupňa, resp. ak v tomto štúdiu riadne nepokračuje bez jej prerušenia, tak povinnosť odporkyne plniť voči nej vyživovaciu povinnosť zanikla. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol z dôvodu, že navrhovateľka neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k trvaní vyživovacej povinnosti povinnej osoby. V prípade, ak dospeje odvolací súd k záveru, že vyživovacia povinnosť voči navrhovateľke stále trvá, tak žiadala túto určiť sumou 150 eur mesačne. Uplatnila si nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu povinnej osoby uviedla, že ako študentka denného vysokoškolského štúdia by za normálnych rodinných okolností nemusela chodiť brigádovať tak, ako jej viaceré spolužiačky, ktorým rodičia zabezpečujú komplexnú starostlivosť. Žiaľ takéto normálne rodinné zázemie nemá, a to z veľkej časti z dôvodov, ktoré sú na strane povinnej osoby. Z existenčných dôvodov si musela vyhľadať prácu, aby aspoň čiastočne mohla financovať svoje potreby. Ak povinná v odvolaniach poukazuje na rozpor ohľadom výšky jej príjmu z brigád, môže k tomu uviesť iba to, že do 30.06.2022 brigádovала vo firme F. G. s hodinovou odmenou za prácu 4 eurá brutto a od 14.07.2022 brigáduje vo firme I. H. H. H. s hodinovou odmenou 7,5 eur brutto. Výška odmeny je však závislá od počtu hodín, ktoré môže odpracovať s prihliadnutím na povinnosti vyplývajúce z denného štúdia na vysokej škole. Preto na pojednávaní opravila výšku príjmu s ohľadom na túto zmenu, ku ktorej došlo po podaní návrhu na súd. K spochybňovaniu jej štúdia uviedla, že prikladá potvrdenie Divadelnej fakulty VŠMU zo 06.09.2022 z ktorého je zrejmé, že od 01.09.2022 bola zapísaná ako študentka študijného programu divadelné umenie – denná forma. V rámci tohto programu naďalej študuje odbor divadelný manažment, z ktorého dôvodu nemohlo prísť k zániku vyživovacej povinnosti. Pokiaľ sa týka namietaného nezistenia pomerov jej otca, tak má za to, že túto povinnosť súd nemal, nakoľko otec jej dobrovoľne prispieva mesačne na výživu sumou 200 eur. Okrem toho jej platí niektoré služby, napr. telefón a výrazne jej pomáha v zabezpečovaní potrieb spojených so stravovaním, ošatením a pod. Takže on si vyživovaciu povinnosť voči nej plní. Navrhovateľka k svojmu odchodu k partnerovi, ktorý býva v susedstve otca, k otázkam rozvratu manželstva rodičov uviedla, že povinná celý čas od jej detstva po jej dospelosť preferovala len svojich psov a seba, a práve táto okolnosť bola najväčším dôvodom vzniku situácie, v ktorej sa nachádza ona, jej otec, ale aj matka. O tejto okolnosti však povinná v celom konaní mlčala. Faktom však je to, že kým jej posielala 15 eur na výživné, na svojich psov mesačne podľa ňou predloženého prehľadu dávala výrazne vyššiu sumu. Nie je pravdou, že by odmietala s povinnou komunikovať. Už po skončení rozvodového konania jej priamo pred budovou súdu matka povedala, že s ňou definitívne končí. Navrhla rozsudok potvrdiť a náhradu trov konania povinnej osobe nepriznať.

4. Povinná osoba v písomnom vyjadrení k vyjadreniu navrhovateľky uviedla, že odporkyňa vzhľadom na predložené dôkazy navrhovateľkou spochybňovala skutočnosť, že navrhovateľka je stále študentkou študijného programu Divadelný manažment, na štúdium ktorého sa zapísala dňa 07.09.2021 a bola študentkou prvého ročníka tohto štúdia v akademickom roku 2021/2022. Ak by riadne v uvedenom

štúdiu pokračovala, tak mala predložiť potvrdenie o tom, že je študentkou študijného programu Divadelný manažment denná forma 2. stupňa, pričom v akademickom roku 2022/2023 je študentkou v druhom roku štúdia. Takéto potvrdenie nepredložila. Predložila súdu potvrdenie, ktoré svedčí o tom, že je študentkou predložila súdu potvrdenie, ktoré svedčí o tom, že je študentkou študijného programu Divadelné umenie v akademickom roku 2022/2023 a je znovu študentkou prvého ročníka. Nepreukázala tak, že riadne pokračuje vo svojom prvom vysokoškolskom štúdiu 2. stupňa v rámci študijného programu Divadelný manažment na ktorý sa zapísala 07.09.2021. Z predložených a vykonaných dôkazov je zrejmé, že navrhovateľka nepokračuje vo svojom prvom štúdiu, na ktoré sa zapísala 07.09.2021. Takže súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. Navrhovateľka k vyjadreniu povinnej osoby zaslala potvrdenie Divadelnej fakulty VŠMU z ktorého vyplýva, že dekanát Divadelnej fakulty Vysoké školy muzických umení Bratislava potvrdzuje, že navrhovateľka je v akademickom roku 2022/2023 riadnou študentkou štúdia druhého ročníka štúdia študijného programu Divadelné umenie, študijného plánu: Divadelný manažment – denná forma, stupeň so štandardnou dĺžkou štúdia 2 roky. Do prvého roku štúdia sa zapísala 07.09.2021. Zároveň doložila žiadosť o zmenu študijného programu, z ktorej vyplýva, že 31.05.2022 požiadala o zmenu študijného programu zo študijného programu Divadelný manažment na študijný program Divadelné umenie – študijný plán: Divadelný manažment v študijnom odbore umenie z dôvodu, že pôvodný študijný program v zmysle pravidiel vnútorného systému zabezpečovania kvality vysokoškolského vzdelávania na VŠMU bol zrušený. Tiež doložila výpisy výsledkov štúdia v študijnom roku 2022/2023.

6. Navrhovateľka súdu dňa 07.07.2023 oznámila, že ukončila magisterské štúdium, pričom priložila potvrdenie o ukončení magisterského štúdia, diplom absolvovania magisterského stupňa vysokoškolského štúdia, vysvedčenie o štátnej skúške a dodatok k diplomu.

7. Následne dňa 28.07.2023 povinná osoba takisto doložila do súdneho spisu potvrdenie o ukončení štúdia navrhovateľky na Divadelnej fakulte VŠMU.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba – povinná platiť výživné (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, ďalej len CMP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce bez ohľadu na dôvody odvolania (§ 66 CMP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny v časti určenia výšky výživného, určenia nedoplatku na zročnom výživnom a je potrebné ho zmeniť v časti jeho účinnosti.

9. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie dôvodnosti podaného návrhu, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o rozhodujúce skutočnosti a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, odvolací súd odkazuje na písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Preskúmaním obsahu spisového materiálu sa totiž aj v odvolacom konaní potvrdila správnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie vedúcich k záveru o dôvodnosti podaného návrhu, ako aj správnosť posúdenia veci po právnej stránke súdom prvej inštancie, ktorý za primerané výživné považoval práve sumu 260 eur, s ktorou sa stotožnil aj odvolací súd.

10. Pokiaľ sa týka výšky výživného tak odvolací súd túto považoval za primeranú odôvodneným potrebám ako aj schopnostiam a možnostiam povinnej, ktorá je riadne zamestnaná s príjmom 1.540 eur a iné vyživovacie povinnosti nemá. Navrhovateľka študovala formou denného štúdia, takže bola dieťaťom, ktoré nie je schopné samé sa živiť. Skutočnosť, že si navrhovateľka popri škole brigádnicke zarobila nejaké finančné prostriedky povinnú nezabavuje jej zákonnej vyživovacej povinnosti, ktorá má prednosť pred ostatnými výdavkami povinnej.

11. Podľa § 62 ods.1 ZR plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

12. Počas odvolacieho konania obe účastníčky konania oznámili, že navrhovateľka ku dňu 26.6.2023 ukončila denné magisterské štúdium. Odvolací súd tak mal za to, že od 1.7.2023 je schopná sama sa živiť a preto určil vyživovaciu povinnosť povinnej voči navrhovateľke s účinnosťou od 15.3.2022 do 30.6.2023.

13. Keďže povinná neprispievala na výživu svojej plnoletej dcéry sumou určenou súdom vznikol jej na výživnom nedoplatok, ktorý súd prvej inštancie určil v správnej výške a s prihliadnutím k výške dlhu správne rozhodol aj o povolení splátok pri jeho úhrade.

14. Vzhľadom k vyššie uvedenému, nakoľko došlo v priebehu konania aj ku skončeniu vyživovacej povinnosti, ktorá bola určená správne, musel odvolací súd rozsudok podľa ust. § 388 CSP zmeniť a trvanie vyživovacej povinnosti časovo vymedziť, tak ako je to uvedené vo výroku rozsudku. Pokiaľ sa týka nedoplatku na výživnom tak tu odvolací súd rozsudok zmenil z dôvodu, že už platenie bežného výživného skončilo a preto bolo potrebné aj tento výrok upraviť. Keďže navrhovateľka požadovala výživné vo vyššej sume ako bolo určené, bolo dôvodné vo zvyšku návrh zamietnuť.

15. Pokiaľ povinná neprispievala za obdobie od 1.12.2022 do 30.6.2023 určenou sumou, vzniknutý nedoplatok za toto obdobie si môže uplatniť v exekučnom konaní.

16. O nároku na náhradu trov tohto konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods.2 CSP v spojení s § 52 CMP.

17. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).